

givet Betænkning. Det er mig aldeles ubegribeligt, at det ikke skulde være muligt at finde en Form for Skærme, som man kunde paabyde at anbringe paa Automobiler. Selv om det ved de første Forsøg, der gøres, viser sig, at Skærmene ikke er saa fuldkomne, vil det, naar Paabudet om, at der skal være tilbørlige Stænkeskærme paa Automobiler, først bliver en Kendsgerning, gaa paa dette Omraade som med saa meget andet, at vi efterhaanden naar Fuldkommenheden.

Holger Andersen: Ogsaa mit Parti kan slutte sig til det her foreliggende Lovforslag. Jeg skal med Henblik paa Lovforslagets § 1 blot bemærke, at naar det hedder, at der ved kongelig Anordning bliver at fastsætte Bestemmelser om disse Landsdeles Deltagelse i Fordelingen af Motorafgifterne, saa svarer dette jo fuldstændig til den Bestemmelse, der i Øjeblikket indeholdes i § 6, 3die Stykke, i Lov af 28. Juni 1920. Som bekendt oppebærer de sønderjydske Amter kun en Trediedel af Motorafgifterne, og jeg vil udtale Haabet om, at der snarest ved kongelig Anordning maa ske en Ændring i dette Forhold, selv om den forringede Afgift i de sønderjydske Amter er begrundet i den særlige Overenskomst mellem Staten og Amterne i Anledning af Statens Tilskud til de store Vejudgifter.

Jeg hilser Lovforslaget med særlig Anerkendelse, fordi det nu ogsaa paa dette Omraade i de sønderjydske Landsdele gennemfører Regler, der er i fuld Overensstemmelse med dem, der er gældende i det gamle Land. Jeg skal henholde mig til de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, med Hensyn til Ønskeligheden af, at visse Biveje maa kunne lukkes af Sogneraadene med Amsraadets Samtykke, saa meget mere som den Omstændighed, at der hidtil ikke har været nogen Hjemmel til at lukke disse Veje for Biler med alt for stor Vægt, har bidraget til at paaføre adskillige af Kommunerne en meget stærk Forøgelse af Udgifterne til Vejenes Vedligeholdelse, Udgifter, om hvilke det sikkert med Rette i Bemærkningerne til Lovforslaget er sagt, at de vil overstige adskillige af Kommunernes økonomiske Evne.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Fremme i dette høje Ting.

Henningsen: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker de forskellige Ordførere for deres elskværdige Udtalelser om Lovforslaget. Jeg synes ogsaa, det er godt, at vi paa dette Omraade faar ensartede Regler for Sønderjylland og det gamle Danmark.

Maa jeg med Hensyn til de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen fremsatte sige, at det er jo rigtigt, at den nævnte Fordeling af Afgifterne er en Følge af den Kontrakt, der tidligere er afsluttet. For saa vidt vedrører denne Sag egentlig ikke Justitsministeriet, men Ministeriet for offentlige Arbejder; det er dog vanskeligt at faa den nuværende Fordelingsmaade ændret, før Tiden er udløbet. Men denne Sag vil eventuelt komme frem senere.

Til det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen, som var inde paa Spørgsmaalet om Stænkeskærme, vil jeg sige, at det ærede Medlem har selvfølgelig Ret i, at det vilde være godt at faa indført Stænkeskærme; thi det er jo utiltalende, at man, naar man gaar paa Gaden, pludselig maa hjem og skifte Tøj, fordi man er blevet overstænket af en Bil. Men paa den anden Side er det et meget vanskeligt Spørgsmaal at løse. Der har, som det ærede Medlem ved, været nedsat et sagkyndigt Udvalg, som har været ovre i London og undersøgt Forholdene der. Der har derovre været udskrevet en Konkurrence, men Resultatet blev, at egentlig ingen af de konstruerede Skærme var tilstrækkelig gode. Man har heller ikke i den Instilling, der nu er indgivet til Justitsministeriet, og som det ærede Medlem kan faa Lejlighed til at se, hvis han ønsker det, turdet tilraade at paabyde Indførelsen af Skærme. Det lyder tiltalende, hvad det ærede Medlem sagde: lad os prøve det, saa viser det sig nok, at Teknikken gaar frem, saa Skærmene efterhaanden bliver fuldkomne. Ja, man maa vistnok prøve sig frem; men det er en dyr Historie for de paagældende, hvis man paabyder, at alle Automobiler skal være forsynet med Stænkeskærme, og man saa eventuelt senere skal gaa bort fra dem igen. Jeg vil blot nævne et nær beslægtet Omraade, som Ministeriet nylig har beskæftiget mig med. Det var med Hensyn til en Hastighedsmaaler, idet en Mand havde opfundet en saadan, hvorpaa han tænkte at søge Patent. Den vedkommende mente, at naar han fik et Patent, kunde han fremstille et Ur, der nogenlunde kunde kontrollere Farten. Men man turde ikke tilraade Ministeriet at paabyde Anvendelsen af et saadant, idet det, hvor utroligt det